

een gezinsdrama

cornelie van well

een gezinsdrama

verhalen van betrokkenen

deGraaff

een gezinsdrama
verhalen van betrokkenen
Cornelie van Well

ISBN 978-90-77024-54-6
NUR 895 | 770

Vormgeving: MOL grafische vormgeving, Utrecht
Foto omslag: www.vanbeekimages.com

© De auteur | Uitgeverij de Graaff, 2017

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen, vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en vermelding van de auteur(s) van het boek.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 j°, het Besluit van 20 juni 1974, St.b. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, St.b. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 882, 1180 AW Amstelveen). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever (Uitgeverij de Graaff, www.uitgeverijdegraaff.nl) te wenden.

dinsdagmiddag

Mam, Vincent is aan de telefoon, hij wil je spreken.

Hallo Vincent, alles goed?

Wil je komen, Olga en de kinderen zijn dood.

Dat was het begin van een nachtmerrie waar je opeens in zit. Zonder vragen ben ik in mijn auto gestapt en naar het huis van Vincent en zijn gezin gereden. Een kwartier later kwam ik daar aan. Er stonden een aantal politieauto's voor de deur. Ik belde aan en een agent deed de deur open. Ik zei dat Vincent me gebeld had en kon naar binnen. Ik liep de huiskamer in en daar zat Vincent helemaal verslagen op de bank. Ik ging naast hem zitten en sloeg mijn armen om hem heen. Mijn eerste gedachte was: Ik moet hem beschermen. Niet veel later zag ik dat de kamer gevuld was met mensen die ik niet kende.

Op dat moment wist ik nog steeds niet precies wat er gebeurd was, maar wel dat het heel ernstig was.

Hoe begon mijn dag?

Het was aan het einde van de schoolvakantie. De lagere school was al begonnen, maar mijn jongste ging dat jaar naar de middelbare school en was nog thuis. Het was een prachtige zonnige dag. Mijn broer met vrouw, dochter en vriendinnetje van dochter waren net aangekomen. Hun dochter zou met haar vriendinnetje een paar dagen bij ons komen logeren. Toen dat telefoontje kwam wist ik dat het heftig was en ben ik eigenlijk zonder uitleg vertrokken. Ik vroeg mijn schoonzusje of ze mijn man wilde informeren en zei dat ik later zou bellen. Er waren toen nog geen mobieltjes.

Hoe begon de dag van Vincent?

Vincent was op dat moment werkeloos en had die ochtend een afspraak voor een gesprek. Voor hij vroeg van huis vertrok (Olga en de kinderen sliepen nog) had hij alvast de ontbijttafel gedekt en de sinaasappelpers met de sinaasappels ernaast klaargezet. Naast de pers lag een scherp mes om de sinaasappels te snijden. Aan het begin van de middag kwam hij weer thuis en het eerste wat hij zag toen hij zijn auto voor de deur zette was dat de tafel nog net zo was als hij hem achter had gelaten. Dat betekende dus dat zijn vrouw en kinderen niet ontbeten hadden. Het was Vincent meteen duidelijk dat er iets helemaal fout was. Hij ging naar binnen, het was heel stil in huis. Vincent liep naar de slaapkamer van de kinderen, maar daar waren ze niet. Op de een of andere manier stelde hem dat gerust. Daarna ging hij naar de slaapkamer van hem en zijn vrouw en daar zag hij Olga onder het bloed op bed liggen. Het was direct duidelijk dat ze niet meer leefde. Niet veel later vond hij zijn kinderen dood in bad.

Hoe begon 'waarschijnlijk' de dag van Olga, Janne (5 jaar) en Rieke (3 jaar)?

Nadat Vincent vertrokken was heeft Olga de kinderen in bad gedaan en ze net zolang onder water gehouden tot ze dood waren. Daarna heeft ze eerst geprobeerd om zich op te hangen. Dat lukte niet, want het koord brak. Ze is toen naar beneden gegaan, heeft het mes gepakt dat bij de sinaasappelpers lag, is naar de slaapkamer gelopen en heeft zichzelf gedood.

Mijn relatie met Vincent en Olga en de opmaat tot het drama

Vincent was een collega van mijn man en zij werden goede vrienden. Toen we Vincent leerden kennen werd al snel duidelijk dat hij op mannen viel, daar maakte hij ook geen geheim van. Ik denk dat iedereen op het werk dat wel wist. Zo ook dat iedereen verbaasd was toen hij een relatie kreeg met Olga. Olga was werkzaam in hetzelfde bedrijf en wist dan ook dat Vincent op mannen viel.

Vincent is iemand die gemakkelijk contact maakt, positief is en echt geïnteresseerd in mensen. Hij heeft een fabuleus geheugen. Olga was een wat teruggetrokken vrouw die juist niet gemakkelijk contact maakte. Perfectionistisch en onzeker. Ze trouwden ongeveer een jaar later en op het feest leerden we de ouders van Olga kennen. Ik was een beetje bang voor haar moeder.

Niet veel later raakte Olga zwanger van hun eerste dochter, Janne. Na een moeizame bevalling werd Janne geboren en al vrij snel werd duidelijk dat Janne leed aan achondroplasia, in de volksmond: Janne was een lilliputter. Vincent zag met zijn positieve instelling overall wel kansen en mogelijkheden voor zijn dochter, maar dat was voor Olga anders. Er kwam een flinke barst in haar beeld van het perfecte gezinnetje. Olga had heel veel moeite de handicap van Janne te accepteren. Ze werden al snel lid van de BVKM¹. Vincent werd actief in de vereniging, maakte met iedereen een praatje en voelde zich daar prima. Voor Olga was dat anders, ze kreeg steeds meer moeite met Jannes handicap. Anderhalf jaar later werd hun tweede dochter Rieke geboren – een gezond meisje waar Janne ook meteen dol op was.

De relatie tussen Vincent en Olga werd moeilijker. Vincent fantaseerde wel eens hoe het zou zijn als hij met zijn dochters weg zou gaan bij Olga. Zijn grote angst dat ze wellicht een einde aan haar leven zou maken weerhield hem daarvan.

¹ BVKM: Belangenvereniging Van Kleine Mensen. Zie: www.bvkm.nl

Wij zagen Vincent en Olga regelmatig, al waren mijn man en Vincent geen collega's meer. Met Vincent had ik af en toe een gesprek over Olga. Hij vertelde over zijn zorgen en wist niet goed meer hoe verder te gaan. Olga was regelmatig behoorlijk depressief en had inmiddels contact met een psychotherapeut.

Halverwege 1991 was Vincent werkeloos en druk aan het solliciteren. Olga had toen contact met een psychiater en haar grote angst was dat ze opgenomen zou worden. Hoe zou het dan met de kinderen gaan? Ik denk dat haar grootste angst was dat de kinderen in een internaat op zouden groeien. Olga's ouders werkten veel in het buitenland en daarom zat Olga vanaf haar elfde in een internaat in Nederland en dat heeft ze vreselijk gevonden.

Vincent en Olga woonden in een relatief nieuwe wijk met ruime huizen en ruime tuinen. De meeste mensen waren van dezelfde leeftijd en hadden kinderen in dezelfde leeftijd. De kinderen gingen naar dezelfde school en hetzelfde kinderdagverblijf. De moeders ondernamen vaak iets, maar Olga probeerde zich daar meestal aan te onttrekken. School stond op het punt weer te beginnen. De zomerweken waren niet echt ontspannend geweest, want de vakantie in Zeeland was Olga zwaar gevallen.

De eerste dag na de grote vakantie bracht Olga Janne naar groep twee van de lagere school en Rieke naar de peuterspeelzaal. Die avond vertelde ze Vincent dat ze het heel moeilijk had gevonden om Janne tussen de kinderen te zien. Janne zo klein, en de andere kinderen weer gegroeid.

Ik kreeg dus dat telefoontje, pakte mijn auto en reed naar het dorp waar Vincent en zijn gezin woonden. Vraag me niet hoe ik daar gekomen ben, ik heb het in een roes gereden.

Ik belde aan, kwam binnen en zag Vincent apathisch op de bank zitten. Ik ging naast hem zitten en sloeg mijn armen om hem heen. Ik vroeg niets, ik was er alleen maar. Ik hoorde boven mensen lopen die na korte tijd naar beneden kwamen. Er werd aan Vincent en mij gevraagd of we het huis wilden verlaten omdat ze de lichamen naar beneden gingen brengen. Op dat moment werd me pas duidelijk dat

Olga en de kinderen nog in huis waren en dat ze daar dus ook om het leven waren gekomen.

Er werd aan Vincent gevraagd of hij naar iemand in de buurt kon gaan. We liepen naar de achterburen. Vincent belde aan en het enige wat hij tegen de buurvrouw zei was dat Olga en de kinderen dood waren. De al wat oudere buurvrouw, die wel doorhad dat er wat aan de hand was, want iedereen in de buurt had die politieauto's opgemerkt, schrok ontzettend en liet ons meteen binnen. In de huiskamer ging Vincent op de grond liggen, hij bleef daar een hele tijd met zijn ogen dicht liggen. Ik ging op de bank zitten en de buurvrouw liet ons alleen om koffie te zetten. Na een poosje (kwartier of half uur) stond Vincent op en begon hij langzaam te praten.

Na verloop van tijd realiseerde Vincent zich dat Olga's ouders (die in hetzelfde dorp woonden) misschien nog van niets wisten. Vincent en ik zijn naar hen toe gereden en het eerste wat de vader van Olga zei was dat de politie ze al had ingelicht. Het was heftig om het verdriet van de ouders te zien. Niet veel later kwam er een rechercheur van politie langs, hij vroeg Vincent met hem mee te gaan naar het politiebureau voor verhoor.

Verhaal van politie

Rien: Ik weet nog dat de melding binnenkwam. We zaten net op het bureau koffie te drinken toen er een telefoontje kwam van de vader. Hij zei dat hij net thuisgekomen was en daar zijn twee kinderen en vrouw dood had aangetroffen. Mijn collega nam de melding aan en wist even niet zo goed wat hij ermee moest. Er was ongeloof op dat moment. Dit kwam niet zoveel voor en zeker niet in het dorp. Ik zei tegen mijn collega dat hij er meteen naar toe moest. Als het verhaal klopte moest hij me meteen bellen en het huis afsluiten en iedereen die daar rondliep moest er dan meteen uit. Hij belde al vrij snel en ik ging er met nog een paar collega's direct naartoe.

De vader was beneden en ik ben met een collega gelijk naar boven gelopen. Ik weet nu na 25 jaar (het dossier is al jaren geleden vernietigd) nog precies hoe het huis eruitzag en hoe ik naar boven liep. Eerst

vond ik de kinderen en daarna de moeder. Het was als een film. Nadat mijn collega en ik geconstateerd hadden dat ze echt dood waren trokken we ons terug. Het was verder voor de collega's van het forensisch onderzoeksteam. Zij doen het sporenonderzoek, want er moet uiteraard onderzocht worden of de moeder het zelf heeft gedaan of iemand anders. Ik had al wel zelfdodingen meegemaakt, maar niet een moeder die haar kinderen doodt en dan zichzelf. Zolang het geen bekenden zijn, en ik had toen nog geen kleine kinderen, kan ik er goed mee om gaan. Dan is het een zaak zoals zovelen, daar lig ik niet wakker van.

Rob: Ik woonde in hetzelfde dorp, maar was net twee maanden eerder overgeplaatst naar een ander dorp. Ik werd gebeld door de onderzoeksleider met de vraag of ik het gezin kende. Ja, ik kende het gezin. Mijn vrouw en ik leerden Vincent en Olga kennen omdat zij, net als wij, een kind met een handicap hadden gekregen. Vooral mijn vrouw had contact met Olga omdat ze elkaar bij een speciaal zwembad voor de kinderen ontmoetten. Ik had van mijn vrouw al vrij snel meegekregen dat Olga veel moeite had met Jannes handicap. Zelf had ik niet zoveel contact met hen, maar toen de onderzoeksleider vroeg of ik wilde helpen heb ik dat uiteraard toegezegd, al vond ik het ook wel lastig. Mijn collega had wel gezegd dat ik een beperkte rol zou hebben en me niet met het onderzoek hoefde te bemoeien.

Wat snel moest gebeuren was het identificeren van de kinderen. Ik kende ze, dus zo ben ik bij deze zaak betrokken geraakt. Die identificatie vergeet ik nooit meer. Die verkrampte handjes van die kinderen, dat beeld laat me nooit meer los. Ik voelde het als mijn plicht om het te doen en op zo'n moment lukt het ook wel om professioneel bezig te zijn. Later komt dat terug en ik heb er veel met mijn vrouw over gesproken, dan realiseer je je wat het met je doet. Wat me bij is gebleven is het gevoel dat ik het gewoon niet begreep. Janne was een vrolijk en gelukkig meisje. Ze was klein, maar daar moet je doorheen kijken. Daarnaast natuurlijk het feit dat Rieke erbij betrokken werd. Daar kan ik gewoon niet bij.